

A misty forest path with a stone walkway and wooden railings, leading towards a bright light source.

Příběh Gredyho

Pavel Hrejsemnou

IDEAIFY
idea beauty

Příběh Gredyho

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Příběh Gredyho

Podnázev:

Autor: Pavel Hrejsemnou

Nakladatel: IDEAIFY s.r.o. **Adresa nakladatele:** Na Studních 71, 283 01 Kutná Hora **Web:** www.ideaify.cz **E-mail:** info@ideaify.cz

Rok vydání: 2026 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 166 A5, (autorova a nakladatelství 69 kniha)

Autorská práva a právní doložky

© 2026 Pavel Hrejsemnou a IDEAIFY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a nakladatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-88523-19-2

ISBN (ePuB verze): 978-80-88523-20-8

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAIFY s.r.o.

Poděkování

Děkuji všem čtenářům, kteří byli ochotni nést otázku „Držím?“ spolu se mnou.

Děkuji těm, kteří pochopili, že nejde o metaforu světa, ale o osobní rozhodnutí.

A děkuji Eduardovi – nejen za inspiraci literární postavy, ale za připomínku, že tíha není břemenem.

Je závazkem.

A závazek má smysl jen tehdy, když jej někdo skutečně žije.

Předmluva autora

Každý příběh má svůj první impuls.

Ne větu.

Ne kapitolu.

Ale setkání.

Tento román nevznikl z touhy napsat alegorii o světě. Vznikl z tichého pozorování člověka, který nikdy nepotřeboval být středem pozornosti – a přesto měl váhu.

Když jsem začal přemýšlet o postavě Gredyho, nehledal jsem hrdinu. Hledal jsem někoho, kdo drží. Kdo mluví méně, než by mohl. Kdo jedná, i když se nikdo nedívá. Kdo nepůsobí dramaticky – ale stabilně.

A tehdy jsem si uvědomil, že takovou postavu nemusím vymýšlet.

Stačí ji pozorovat.

Gredy není portrétem. Není kopií. Je literární postavou. Ale jeho vnitřní osa, jeho klid, jeho nenápadná důslednost mají svůj reálný základ.

Proto chci na tomto místě poděkovat člověku, který mi byl inspirací.

Eduard Mach

Děkuji Ti za tichý příklad, že svět se opravdu drží skrze malé, každodenní činy. Za to, že jste mi ukázal, že pevnost nemusí být hlučná. A že odpovědnost není gesto, ale postoj.

Bez tohoto vzoru by Gredy nebyl tím, kým je.

A možná by tento příběh vůbec nevznikl.

Pavel Hrejsemnou

Kapitola I

Rukopis mezi prachem

Kutná Hora má zvláštní světlo.

Není to světlo Prahy, které se odráží od lesklých výloh a turistických objektivů. Tady světlo padá tiše – na kamenné zdi, na prázdné dvory, na zahrady, kde ještě roste yzop a šalvěj. Naučil jsem se ho malovat dřív, než jsem se naučil správně vyslovit své jméno.

Říkají mi Gredy.

Nevím, kdy to jméno vzniklo. Možná v Děčíně, kde jsem se narodil a kde Labe teče mezi skalami jako starý příběh. Možná ve Zruči nad Sázavou, kde jsem část dětství běhal mezi lesy a poslouchal vítr v korunách stromů. Otec říkal, že vítr mluví jazykem předků. Já mu tehdy věřil všechno.

Můj otec byl malíř.

Neznámější ze všech neznámých. Maloval krajiny bez lidí. Tvrdil, že člověk do přírody nepatří, že je jen hostem, který se příliš zabydlel. Obrazy se neprodávaly. Rodina chudla. Ale otec nikdy nepřestal malovat.

Tvrdil také, že jsme potomky rodu, který kdysi držel půdu, lesy a čest. Jméno toho rodu vyslovoval jen potichu. Nikdy jsem si nebyl jistý, zda je to pravda, nebo rodinná legenda, která měla zakrýt naši bídu.

„Každý rod nese světlo,“ říkával, „a také stín.“

Stín jsme cítili často.

Po jeho smrti jsem zdědil plátna, několik štětců, starou truhlu a nejasný pocit, že náš příběh není uzavřený. Že něco chybí.

Možná proto jsem začal pátrat.

Nejdřív v matrikách. Pak v archivech. Nakonec v zapadlých antikvariátech, kde papír voní po čase a zapomnění.

Ten den přšelo.

Kutnohorský antikvariát byl úzký, hluboký a přetopený. Police se prohýbaly pod váhou knih, které už nikdo nehledal. Majitel spal za pultem a rádio tiše hrálo staré písně.

Hledal jsem zmínku o našem jméně. Staré listiny. Almanachy šlechty. Cokoli.

Našel jsem něco jiného.

Byla to tenká kniha bez hřbetu. Svázaná provázkem. Bez názvu.

Ležela mezi náboženskými spisy a zaprášeným výtiskem kroniky kraje. Nevím, proč jsem po ní sáhl. Možná kvůli kresbě na první stránce.

Byla to silueta města na kopci.

Pod ní stálo jediné slovo: Vyšehrad.

Uvnitř nebyl autor. Jen ručně psaný text, místy opravený, místy vyškrtnutý. Inkoust byl tmavý, ale papír nebyl starý tak, jak by měl být. Jako by někdo přepisoval staré proroctví do novější doby.

První věta zněla: „Až země uprostřed ztratí svou tíži, lidé poznají, co je drželo pohromadě.“

Země uprostřed.

Čechy.

Zamrazilo mě.

Otočil jsem stránku.

„Voda nezaplaví město kamenem, ale město zaplaví voda slov. A pravda se utopí v hluku.“

Zavřel jsem knihu.

Venku přestalo pršet.

Majitel se probudil a podíval se na mě, jako by věděl, co držím v ruce.

„Tu si vezmete?“ zeptal se.

Nevěděl jsem proč, ale přikývl jsem.

Když jsem vyšel ven, světlo bylo jiné.

Těžší.

A já měl náhle pocit, že nehledám rodovou linii.

Ale že něco – nebo někdo – začal hledat mě.

Kapitola II

Prorocství o tíži

Rukopis jsem otevřel až večer.

V mém ateliéru v Kutné Hoře voněla sušená mateřídouška a terpentýn. Okno bylo pootevřené a z dálky doléhal tlumený zvuk zvonů ze Chrám svaté Barbory. Ten zvuk měl v sobě zvláštní pravidelnost – jako by měřil čas jinak než hodiny.

Posadil jsem se ke stolu, zapálil lampu a rozvázal provázek.

Na první straně byl tentokrát delší text. Písmo bylo klidné, jisté. Nešlo o opis zmateného vizionáře. Spíš o záznam něčeho, co mělo být uchováno.

Četl jsem: „Až přijde čas mezi roky, kdy lidé budou věřit více obrazům než slovu a více hluku než tichu, země uprostřed ztratí svou tíži.

Ne z kamene ani z hlíny, ale z ducha.

Lidé budou chodit, a přesto nebudou stát pevně.

Budou mluvit, a přesto si nebudou rozumět.

Budou se dotýkat, a přesto zůstanou sami.

Město veliké zůstane stát, ale nebude mít střed.

Voda nezaplaví jeho domy, voda zaplaví mysl.

A tehdy potomci starého rodu ponesou svědectví, zda prokletí bylo trestem, nebo ochranou.“

Přestal jsem číst.

Poslední odstavec mě zneklidnil víc než všechny obrazy předtím.

„Potomci starého rodu.“

Nevěděl jsem, kolik rodů by si tu větu mohlo přivlastnit. Možná stovky. Možná tisíce. Přesto jsem cítil, že ta slova nejsou napsaná obecně.

Byla napsaná konkrétně.

Vzpomněl jsem si na otcovu truhlu. Stála opřená o zeď, stále zavřená. Nikdy jsem ji důkladně neprohlédl. Báł jsem se, že v ní najdu jen další důkaz naší bezvýznamnosti.

Teď jsem k ní přešel.

Zámek byl starý, ale ne zamčený.

Uvnitř ležely skicáky, dopisy, několik pečetí bez erbu a složený list papíru, na kterém byl nakreslen znak –

jednoduchý symbol připomínající strom s hlubokými kořeny a zlomenou korunou.

Pod ním byla otcova poznámka: „Tíže není břemeno. Tíže je paměť.“

Sedl jsem si na zem.

Najednou mi došlo, že otec možná nemaloval jen krajiny. Možná maloval mapy. Mapy něčeho, co jsme měli nést – a čemu jsme se snažili uniknout.

Vrátil jsem se k rukopisu.

Na další straně byla věta, která tam před chvílí nebyla.

Přísahal bych na to.

„Ten, kdo čte, byl vybrán ne jménem, ale půdou.“

Zamrazilo mě.

Podíval jsem se znovu.

Inkoust byl stejně zaschlý jako ostatní text. Žádná čerstvá stopa.

Možná jsem si toho jen nevšiml.

Možná.

Venku se zvedl vítr.

Zavřel jsem okno a znovu se posadil ke stolu. Hlava mi vířila otázkami, ale jedna myšlenka byla jasná:

Nešlo o rodokmen.

Nešlo o šlechtu.

Šlo o odpovědnost.

A o něco, co se mělo stát mezi roky, které se blížily.

Poprvé jsem pocítil ne strach, ale tíži.

A pochopil jsem, že pokud země skutečně může ztratit svou tíhu, pak ji někdo bude muset nést.

Otázkou bylo – zda náš rod byl proklet, nebo připravován.

Kapitola III

Město bez středu

Ráno jsem šel na trh.

Kutná Hora se probouzela pomalu. Turisté ještě nepřišli, kavárny zívaly prázdnotou a dlažba byla po nočním dešti tmavá jako starý olejový obraz. Nesl jsem košík na byliny a snažil se myslet na obyčejné věci – na sušení levandule, na nedokončené plátno, na barvu oblohy.

Jenže věty z rukopisu se vracely.

„Lidé budou chodit, a přesto nebudou stát pevně.“

Na náměstí stáli lidé. Každý s telefonem v ruce. Ne že by mluvili. Spíš sledovali. Prsty klouzaly po obrazovkách, oči se rychle pohybovaly, ale jejich těla byla podivně strnulá.

Dvě ženy se pohádaly u stánku s pečivem. Ne kvůli chlebu. Kvůli článku, který jedna z nich právě četla. Neznaly se. Přesto se jejich hlasy během několika vteřin proměnily v ostré hroty.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Příběh Gredyho.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.